

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

25 februarie 2021 *

„Recurs – Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 – Înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice – Decizie a Comisiei Europene de autorizare a anumitor utilizări ale sulfocromatului galben de plumb și ale cromatului molibdat sulfat roșu de plumb, substanțe incluse în anexa XIV la regulamentul menționat – Substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită – Condiții de autorizare – Examinarea indisponibilității alternativelor”

În cauza C-389/19 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 20 mai 2019,

Comisia Europeană, reprezentată inițial de R. Lindenthal, K. Mifsud-Bonnici și G. Tolstoy, ulterior de R. Lindenthal și K. Mifsud-Bonnici, în calitate de agenți, asistați de K. Nordlander, avocat,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Regatul Suediei, reprezentat inițial de C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg, H. Eklinder și A. Falk, ulterior de O. Simonsson, C. Meyer-Seitz, M. Salborn Hodgson, R. Shahsavan Eriksson, H. Shev și H. Eklinder, în calitate de agenți,

reclamant în primă instanță,

Regatul Danemarcei, reprezentat inițial de J. Nymann-Lindegren, M. S. Wolff și P. Z. L. Ngo, ulterior de J. Nymann-Lindegren și M. S. Wolff, în calitate de agenți,

Republica Finlanda, reprezentată de S. Hartikainen, în calitate de agent,

Parlamentul European, reprezentat de A. Neergaard, A. Tamás și C. Biz, în calitate de agenți,

Agentia Europeană pentru Produse Chimice (ECHA), reprezentată inițial de M. Heikkilä, W. Broere și C. Schultheiss, ulterior de M. Heikkilä, W. Broere și J. Löfgren, în calitate de agenți,

interveniente în primă instanță,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot (raportor), președinte de cameră, domnul L. Bay Larsen, doamna C. Toader și domnii M. Safjan și N. Jääskinen, judecători,

* Limba de procedură: suedeza.

avocat general: domnul E. Tanchev,

grefier: doamna C. Strömholm, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 7 iulie 2020

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 29 octombrie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Comisia Europeană solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 7 martie 2019, Suedia/Comisia (T-837/16, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:C:2019:144), prin care acesta a anulat Decizia de punere în aplicare C(2016) 5644 final a Comisiei din 7 septembrie 2016 de autorizare a anumitor utilizări ale sulfocromatului galben de plumb și ale cromatului molibdat sulfat roșu de plumb în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- 2 Potrivit considerentelor (4), (12), (42), (69), (70), (72) și (73) ale Regulamentului nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), de înființare a Agenției Europene pentru Produse Chimice, de modificare a Directivei 1999/45/CE și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 793/93 al Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 1488/94 al Comisiei, precum și a Directivei 76/769/CEE a Consiliului și a Directivelor 91/155/CEE, 93/67/CEE, 93/105/CE și 2000/21/CE ale Comisiei (JO 2006, L 396, p. 1, rectificare în JO 2007, L 136, p. 3, Ediție specială, 13/vol. 60, p. 3, denumit în continuare „Regulamentul REACH”).

„(4) În conformitate cu planul de punere în aplicare adoptat la 4 septembrie 2002 la Summitul mondial pentru dezvoltare durabilă de la Johannesburg, Uniunea Europeană urmărește ca, până în 2020, produsele chimice să fie produse și utilizate astfel încât să fie reduse la minimum efectele adverse grave asupra sănătății umane și [asupra] mediului.

[...]

(12) Un obiectiv important al noului sistem stabilit prin prezentul regulament este de a încuraja și, în anumite cazuri, de a asigura substituirea, în cele din urmă, a substanțelor care prezintă motive de îngrijorare deosebită cu substanțe sau tehnologii mai puțin periculoase, în cazurile în care există alternative adecvate din punct de vedere economic și fezabile din punct de vedere tehnic. [...]

[...]

(69) În vederea asigurării unui nivel suficient de ridicat de protecție a sănătății umane, inclusiv în ceea ce privește grupurile de populație umană relevante și, eventual, anumite subpopulații vulnerabile, și a mediului, ar trebui, în conformitate cu principiul precauției, să se acorde o atenție specială substanțelor care prezintă motive de îngrijorare deosebită. Autorizația ar trebui să fie emisă în cazurile în care persoanele fizice sau juridice care o solicită fac dovada, față de autoritatea care emite autorizația, a controlului adecvat al riscurilor pe care le prezintă utilizarea substanței respective pentru sănătatea umană și pentru mediu. În caz contrar, poate fi totuși autorizată utilizarea, cu condiția să se poată demonstra că avantajele socioeconomice pe care le oferă

utilizarea substanței în cauză primează în fața riscurilor care decurg din utilizare și că nu există substanțe sau tehnologii alternative adecvate care să fie fezabile din punct de vedere economic și tehnic. Având în vedere obiectivul bunei funcționări a pieței interne, este oportun ca autoritatea care emite autorizațiile să fie Comisia.

- (70) Ar trebui să se prevină efectele adverse asupra sănătății umane și asupra mediului ale substanțelor care prezintă motive de îngrijorare deosebită, prin aplicarea unor măsuri adecvate de administrare a riscurilor, astfel încât să se asigure controlul adecvat al tuturor riscurilor care decurg din utilizarea unei substanțe, scopul fiind de a substitui treptat aceste substanțe cu substanțe adecvate cu un grad mai ridicat de securitate. Ar trebui să se aplice măsuri de administrare a riscurilor, astfel încât, atunci când sunt produse, introduse pe piață și utilizate, expunerea la aceste substanțe, inclusiv la eliminarea acestora, emisii și pierderi, de-a lungul întregului lor ciclu de viață, să fie menținută la un nivel inferior pragului sub care nu este posibilă producerea efectelor adverse. În cazul unei substanțe pentru care s-a emis autorizația sau al unei substanțe pentru care nu este posibil să se stabilească un nivel sigur al expunerii, ar trebui luate măsuri pentru a reduce la minimum, în măsura în care este posibil din punct de vedere practic și tehnic, expunerea și emisiile, cu scopul de a reduce la minimum probabilitatea de producere a efectelor adverse. Orice raport de securitate chimică ar trebui să identifice măsuri care să permită un control adecvat. Este necesar să se aplice aceste măsuri și, după caz, ca acestea să fie recomandate celorlalți actori de-a lungul lanțului de aprovizionare.

[...]

- (72) Pentru a sprijini obiectivul substituirii substanțelor care prezintă motive de îngrijorare deosebită cu alte substanțe și tehnologii adecvate, toți solicitanții de autorizații ar trebui să furnizeze o analiză a alternativelor de substituție, având în vedere riscurile pe care le implică acestea și fezabilitatea tehnică și economică, inclusiv informațiile privind lucrările de cercetare și dezvoltare pe care le întreprinde sau intenționează să le întreprindă solicitantul autorizației. De asemenea, autorizațiile ar trebui să facă obiectul unei reexaminări periodice, a cărei durată va fi stabilită de la caz la caz, și ar trebui, în mod normal, să fie condiționate, inclusiv de o monitorizare.

- (73) Ar trebui să se impună substituirea unei substanțe ca atare, în preparat sau în articol atunci când producerea, utilizarea sau comercializarea substanței respective prezintă un risc inacceptabil pentru sănătatea umană sau pentru mediu, ținând cont de disponibilitatea unor substanțe și tehnologii alternative adecvate mai sigure și având în vedere avantajele socioeconomice ale utilizării substanței care prezintă un risc inacceptabil.”

- 3 Articolul 55 din Regulamentul REACH, intitulat „Scopul autorizării și analiza alternativelor de substituție”, prevede:

„Scopul prezentului titlu este de a asigura buna funcționare a pieței interne, precum și de a garanta totodată că riscurile care decurg din utilizarea substanțelor care prezintă o îngrijorare deosebită sunt controlate corespunzător și că aceste substanțe sunt substituite progresiv cu substanțe sau tehnologii alternative adecvate, în cazul în care acestea sunt fezabile din punct de vedere economic și tehnic. În acest scop, toți producătorii, importatorii și utilizatorii din aval analizează disponibilitatea alternativelor și examinează riscurile acestora și fezabilitatea tehnică și economică a substituirii.”

4 Articolul 56 alineatul (1) din acest regulament prevede, în versiunea aplicabilă faptelor din litigiu:

„Un producător, importator sau utilizator din aval nu poate să introducă pe piață o substanță în vederea utilizării sau să o utilizeze el însuși, în cazul în care substanța respectivă este inclusă în anexa XIV, cu excepția următoarelor situații:

- (a) utilizarea (utilizările) substanței respective ca atare sau în amestec sau în articol pentru care este introdusă pe piață substanța sau pentru care utilizează el însuși substanța a fost autorizată în conformitate cu articolele 60-64 sau
- (b) utilizarea (utilizările) substanței respective ca atare sau în amestec sau în articol pentru care este introdusă pe piață substanța sau pentru care utilizează el însuși substanța a fost exceptată de la obligația autorizării prevăzută chiar de anexa XIV, în conformitate cu articolul 58 alineatul (2) sau
- (c) nu s-a ajuns la data menționată la articolul 58 alineatul (1) litera (c) punctul (i) sau
- (d) s-a ajuns la data menționată la articolul 58 alineatul (1) litera (c) punctul (i) și acesta a depus o cerere cu 18 luni înainte de data respectivă, dar nu s-a luat încă o decizie cu privire la cererea de autorizare sau
- (e) în cazul în care substanța a fost introdusă pe piață, autorizația pentru utilizarea respectivă a fost emisă utilizatorului din aval imediat următor.”

5 Articolul 58 alineatul (1) din regulamentul menționat prevede:

„(1) Ori de câte ori se ia o decizie de a include în anexa XIV substanțe menționate la articolul 57, o astfel de decizie se adoptă în conformitate cu procedura menționată la articolul 133 alineatul (4). Decizia specifică pentru fiecare substanță:

[...]

(c) dispoziții tranzitorii:

- (i) data (datele) de la care este interzisă introducerea pe piață și utilizarea substanței, cu excepția cazului în care se emite o autorizație (denumită în continuare «data expirării»), care ar trebui să ia în considerare, după caz, ciclul de producție specificat pentru utilizarea respectivă;
- (ii) o dată sau date cu cel puțin 18 luni înainte de data (datele) expirării, până la care trebuie să se primească cereri în cazul în care solicitantul dorește să continue utilizarea substanței sau să o introducă pe piață pentru anumite utilizări după data (datele) expirării; această continuare a utilizărilor este permisă, după data expirării, până la luarea unei decizii cu privire la cererea de autorizare;

[...]”

6 Potrivit articolului 60 din același regulament:

„(1) Comisia este responsabilă pentru luarea deciziilor privind cererile de autorizare în conformitate cu prezentul titlu.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (3), o autorizație se emite în cazul în care riscul pe care îl prezintă pentru sănătatea umană sau pentru mediu utilizarea substanței, datorită proprietăților intrinseci precizate în anexa XIV, este controlat în mod corespunzător, în conformitate cu anexa I punctul 6.4 și astfel cum se arată în raportul de securitate chimică al solicitantului, având în vedere avizul Comitetului pentru evaluare a riscurilor menționat la articolul 64 alineatul (4) litera (a). Atunci

când emite autorizația și în orice condiții impuse de aceasta, Comisia ia în considerare toate evacuările, emisiile și pierderile, inclusiv riscurile care decurg din utilizări difuze sau larg răspândite, cunoscute la momentul deciziei.

[...]

(4) În cazul în care nu se poate emite o autorizație în temeiul alineatului (2) sau pentru substanțele enumerate la alineatul (3), o autorizație se poate emite numai cu condiția să se demonstreze că avantajele socioeconomice au o pondere mai mare decât riscul pe care îl prezintă pentru sănătatea umană sau pentru mediu utilizarea substanței și să nu existe tehnologii sau substanțe alternative corespunzătoare. Această decizie se adoptă după luarea în considerare a tuturor elementelor următoare și luarea în considerare a avizelor Comitetului pentru evaluare a riscurilor și ale Comitetului pentru analiza socioeconomică menționate la articolul 64 alineatul (4) literele (a) și (b):

- (a) riscul prezentat de utilizarea substanței, inclusiv caracterul adecvat și eficacitatea măsurilor de administrare a riscurilor propuse;
 - (b) avantajele socioeconomice care decurg din utilizarea substanței și implicațiile socioeconomice ale respingerii autorizării, demonstrate de către solicitant sau alte părți interesate;
 - (c) analiza alternativelor prezentate de solicitant, în temeiul articolului 62 alineatul (4) litera (e), sau orice plan de substituție prezentat de solicitant în temeiul articolului 62 alineatul (4) litera (f) și contribuțiile prezentate de orice terți, în temeiul articolului 64 alineatul (2);
 - (d) informațiile disponibile cu privire la riscurile pe care le prezintă pentru sănătatea umană sau pentru mediu alte tehnologii sau substanțe alternative.
- (5) Atunci când evaluează dacă sunt disponibile substanțe sau tehnologii alternative adecvate, Comisia ia în considerare toate aspectele relevante, inclusiv:
- (a) dacă trecerea la alternative de substituție ar conduce la o reducere a riscurilor globale pentru sănătatea umană și pentru mediu, având în vedere caracterul adecvat și eficacitatea măsurilor de administrare a riscurilor;
 - (b) fezabilitatea tehnică și economică a alternativelor pentru solicitant.

[...]”

- 7 Articolul 64 din Regulamentul REACH prevede că Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA) efectuează o consultare a publicului, precum și a comitetului său pentru evaluarea riscurilor și a comitetului său pentru analiză socioeconomică.
- 8 În temeiul articolului 133 din acest regulament, Comisia este asistată de un comitet (denumit în continuare „Comitetul REACH”).

Istoricul litigiului

- 9 Istoricul litigiului figurează la punctele 1-30 din hotărârea atacată și, în scopul prezentei proceduri, poate să fie rezumat după cum urmează.

- 10 Sulfocromatul galben de plumb și cromatul molibdat sulfat roșu de plumb sunt pigmenți utilizați în mare măsură, datorită durabilității, a culorii lor deschise și a strălucirii, în lacuri și vopsele, în special pentru poduri sau construcții din fier, pentru a îndeplini o funcție de semnalizare sau pentru marcajele rutiere galbene.
- 11 Acești pigmenți au fost înscrși, prin Regulamentul (UE) nr. 125/2012 al Comisiei din 14 februarie 2012 de modificare a anexei XIV la Regulamentul nr. 1907/2006 (JO 2012, L 41, p. 1), în lista din această anexă a substanțelor care prezintă motive de îngrijorare deosebită din cauza proprietăților lor cancerigene și toxice pentru reproducere. În consecință, introducerea pe piață și utilizarea lor au fost supuse autorizării începând cu 21 mai 2015.
- 12 DCC Maastricht BV a depus, la 19 noiembrie 2013, o cerere de autorizare în vederea introducerii pe piață a celor doi pigmenți în cauză pentru șase utilizări, identice pentru aceste două substanțe. În respectiva cerere se menționează următoarele exemple neexhaustive de produse vizate de utilizările amintite în aceasta și care, conform solicitantului, impun performanțele tehnologice furnizate de pigmenți: caroseria capotelor autoturismelor, panouri de avertizare, containere pentru deșeuri farmaceutice, tuburi pentru industria petrochimică, macarale, utilaje, echipamente rutiere, poduri din oțel, camere tezaur și containere din oțel.
- 13 Conform articolului 64 alineatul (2) din Regulamentul REACH, ECHA a desfășurat o consultare publică pentru ca terții interesați să aibă posibilitatea de a comunica informații privind substanțe sau tehnici alternative. În cadrul acestei consultări au fost prezentate avize de către producătorii din Uniune, de către utilizatorii în aval ai pigmenților în discuție, de organizațiile din branșă, de statele membre, precum și de câteva organizații neguvernamentale. Apoi, în temeiul articolului 64 alineatul (3) și următoarelor din acest regulament, Comitetul pentru evaluarea riscurilor și Comitetul pentru analiză socioeconomică au emis avize cu privire la fiecare dintre utilizările în cauză.
- 14 În sfârșit, cererea de autorizare a fost examinată de Comitetul REACH. Cu ocazia discuției cu privire la cererea de autorizare care a avut loc în cadrul acestui comitet, două state membre și Regatul Norvegiei au indicat că acești cromati de plumb nu erau utilizați ca pigmenți în vopseaua pentru marcajul rutier galben pe teritoriul lor național. În unul dintre aceste state membre utilizarea cromatilor de plumb pentru marcajul rutier ar fi fost interzisă în urmă cu 20 de ani. Comisia a supus proiectul său de decizie votului membrilor Comitetului REACH. 23 de state membre au votat în favoarea proiectului, în timp ce trei state membre, printre care figurează și Regatul Suediei au votat împotriva. Două state membre s-au abținut.
- 15 La 7 septembrie 2016, Comisia a adoptat decizia în litigiu.
- 16 Autorizația solicitată nu a fost acordată în temeiul articolului 60 alineatul (2) din Regulamentul REACH întrucât Comisia a considerat că riscul nu era controlat în mod corespunzător. Prin decizia în litigiu, Comisia a autorizat în schimb utilizările vizate de cerere în temeiul articolului 60 alineatul (4) din regulamentul menționat, însoțind această autorizație de restricții și de cerințe.
- 17 La articolul 1 alineatele (1) și (2) din decizia în litigiu, Comisia a autorizat utilizările cromatilor de plumb în discuție, astfel cum sunt indicate în cererea de autorizare, cu condiția ca performanțele preamestecurilor, ale vopselelor și ale precompușilor de culoare care conțin substanțele în cauză sau ale articolelor finite care le conțin, în termeni de funcționalitate, de intensitate a culorii, de opacitate (putere de disimulare), de dispersare, de rezistență la condițiile atmosferice, de stabilitate la căldură sau nu sau o combinație a acestora să nu fie realizabile din punct de vedere tehnic decât prin utilizarea substanțelor respective și ca aceste performanțe să fie necesare pentru utilizarea prevăzută.
- 18 Articolul 1 alineatul (3) litera (c) din această decizie limitează la 2 100 de tone pe an cantitatea de sulfocromat galben de plumb și la 900 de tone pe an cantitatea de cromat molibdat sulfat roșu de plumb care pot fi introduse pe piață de titularul autorizației pentru utilizările autorizate.

- 19 Potrivit articolului 1 alineatul (3) litera (d) din decizia în litigiu, autorizarea pentru toate utilizările este supusă condiției ca utilizatorii în aval față de titularul autorizației să furnizeze ECHA, până cel târziu la 30 iunie 2017, informații cu privire la caracterul adecvat și la disponibilitatea unor alternative pentru utilizările în cauză, justificând în detaliu necesitatea de a utiliza substanțele în discuție.
- 20 În plus, din articolul 1 alineatul (3) litera (e) din decizia în litigiu rezultă că autorizația este supusă condiției ca titularul său să prezinte Comisiei, cel târziu până la 31 decembrie 2017, un raport care să conțină elementele menționate la articolul 1 alineatul (3) litera (d) din această decizie. Titularul autorizației are obligația de a detalia în raportul său descrierea utilizărilor autorizate pe baza informațiilor privind soluțiile alternative, astfel cum sunt furnizate de utilizatorii în aval.
- 21 Articolul 1 alineatul (4) din decizia în litigiu prevede în esență, în ceea ce privește utilizările pentru marcajul rutier, că autorizația nu se aplică în statele membre a căror legislație națională interzice utilizarea cromaților de plumb pentru acest marcaj.
- 22 În sfârșit, în temeiul articolului 2 alineatul (2) din această decizie, perioada de revizuire prevăzută la articolul 60 alineatul (9) litera (e) din Regulamentul REACH expiră la 21 mai 2019 pentru două utilizări ale substanțelor în cauză, și anume utilizarea profesională a vopselelor pe suprafețe metalice și utilizarea profesională a preamestecurilor și a precompuşilor solizi sau lichizi de culoare care conțin pigmenți în vederea aplicării marcajului rutier termoplastice, și la 21 mai 2022 pentru celelalte patru utilizări autorizate prin decizia menționată.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 23 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 28 noiembrie 2016, Regatul Suediei a introdus o acțiune prin care solicita anularea deciziei în litigiu.
- 24 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a anulat această decizie pentru motivul că Comisia săvârșise o eroare de drept în examinarea indisponibilității substanțelor alternative.

Concluziile părților în fața Curții

- 25 Comisia solicită Curții, cu titlu principal, anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului și, cu titlu subsidiar, în cazul respingerii recursului, dispunerea menținerii efectelor deciziei anulate. ECHA a intervenit în susținerea Comisiei.
- 26 Regatul Suediei solicită Curții respingerea în tot a recursului, precum și a cererii de menținere a efectelor deciziei anulate. Regatul Danemarcei, Republica Finlanda și Parlamentul European au intervenit în susținerea concluziilor formulate de Regatul Suediei.

Cu privire la recurs

Cu privire la concluziile, formulate cu titlu principal, prin care se solicită anularea deciziei atacate

- 27 În susținerea acestor concluzii, Comisia invocă trei motive.

Cu privire la primul motiv

– Argumentația părților

- 28 Deși Comisia nu contestă poziția reținută de Tribunal în hotărârea atacată, potrivit căreia îi revine solicitantului sarcina de a dovedi lipsa unei soluții viabile din punct de vedere tehnic și economic pentru utilizările vizate, ea critică, în schimb, standardul în materie de probațiune impus de această instanță. Tribunalul ar fi impus un standard în materie de probațiune imposibil de atins, întrucât a statuat, la punctul 79 din hotărârea atacată, că, atunci când „există încă incertitudini în ceea ce privește condiția legată de lipsa unor alternative, trebuie să se concluzioneze că solicitantul nu și-a îndeplinit sarcina probei”. Astfel, orice evaluare tehnică și științifică ar fi, prin natura sa, afectată de incertitudine prin simplul fapt că poate fi infirmată de informații care nu erau disponibile la momentul realizării sale. Aceeași eroare de drept ar fi fost repetată la punctele 81, 85, 86, 90 și 101 din hotărârea atacată.
- 29 Comisia recunoaște că pe piață există alternative pentru utilizările vizate, dar arată că acestea nu prezintă aceleași performanțe precum substanța în cauză. Or, întrucât a aplicat un prag de valoare zero pentru pierderea performanței alternativelor și întrucât soluțiile preconizate nu ating nivelul de performanță tehnică dorit, Comisia consideră că a apreciat în mod întemeiat că nu exista o alternativă viabilă din punct de vedere tehnic.
- 30 Regatul Suediei și Regatul Danemarcei, precum și Parlamentul European solicită respingerea acestui motiv ca inadmisibil. Asemenea Republicii Finlanda, acestea consideră în plus că motivul menționat nu este întemeiat.

– Aprecierea Curții

- 31 Prin intermediul primului motiv, Comisia susține că Tribunalul a impus solicitantului un standard de probațiune imposibil de atins, în măsura în care i-a solicitat să demonstreze, într-un mod care să nu lase să subziste nicio incertitudine, lipsa unor alternative viabile din punct de vedere tehnic și economic pentru utilizările vizate. O astfel de cerință, repetată la punctele 79, 81, 85, 86, 90 și 101 din hotărârea atacată, ar fi afectată de o eroare de drept.
- 32 Cu toate acestea, plasate în contextul lor, punctele respective din hotărârea atacată nu pot fi interpretate în sensul că impun solicitantului autorizației sau Comisiei să dovedească cu o certitudine absolută lipsa unor alternative viabile din punct de vedere tehnic și economic cu privire la o anumită substanță pentru o utilizare dată.
- 33 Astfel, trebuie să se arate că punctul 79 din hotărârea atacată rezultă din constatările, necontestate, efectuate de Tribunal la cele două puncte precedente din această hotărâre. La punctul 77 din aceasta, Tribunalul a dedus în mod întemeiat din coroborarea articolului 60 alineatul (4) cu considerentul (69) al Regulamentului REACH că revine solicitantului autorizației sarcina de a demonstra că nu este disponibilă nicio alternativă adecvată. La punctul următor din hotărârea menționată, acesta a statuat în mod întemeiat că articolul 60 alineatele (4) și (5) din Regulamentul REACH stabilește că revine Comisiei sarcina de a verifica dacă sunt efectiv îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 60 alineatul (4). La punctul 79 din hotărârea atacată, Tribunalul a concluzionat, în esență, din cele două puncte precedente ale acestei hotărâri, că, dacă, în urma examinării sale și având în vedere ansamblul elementelor furnizate de solicitant și de alte persoane sau colectate de ea însăși, Comisia consideră că solicitantul nu aduce proba care revine în sarcina sa, această instituție trebuie să refuze autorizația solicitată. Astfel, contrar celor susținute de recurentă, punctul 79 din hotărârea menționată nu conține o apreciere cu privire la „standardul în materie de probațiune” impus solicitantului sau admisibil de către Comisie.

- 34 Pe de altă parte, Tribunalul a amintit, la punctele 81 și 85 din hotărârea atacată, care trebuie citite împreună, că decizia de autorizare a Comisiei nu trebuie să se întemeieze numai pe ipoteze neconfirmate și nici infirmate de informațiile de care dispune aceasta din urmă, conform jurisprudenței Curții (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 septembrie 2009, Comisia/MTU Friedrichshafen, C-520/07 P, EU:C:2009:557, punctele 52 și 53). Aceste două puncte din hotărârea atacată nu pot fi interpretate, așadar, în sensul că obligă Comisia să impună solicitantului autorizației un standard în materie de probațiune nerezonabil.
- 35 În plus, Tribunalul a admis, la punctul 86 din hotărârea atacată, că Comisia poate elibera autorizația solicitată atunci când incertitudinile care se mențin în această privință sunt neglijabile, cu condiția ca instituția să se pronunțe după ce a efectuat o examinare aprofundată și a verificat un număr suficient de informații substanțiale și fiabile, ceea ce Tribunalul a considerat că nu a fost cazul în speță. Astfel, acesta nu a considerat că nu este permis Comisiei să mențină vreo incertitudine cu privire la indisponibilitatea alternativelor.
- 36 În sfârșit, punctul 90 din hotărârea atacată, în care sunt amintite anumite elemente prezentate Comisiei în cadrul procedurii de consultare publică, și punctul 101 din această hotărâre, în care Tribunalul a arătat că Comisia nu a explicat motivele pentru care alternativele evocate de Regatul Suediei nu puteau fi utilizate, nu privesc standardul în materie de probațiune pe care ar trebui să îl impună Comisia. În special respectivul punct 101 exprimă mai degrabă nemotivarea deciziei în litigiu în ceea ce privește indisponibilitatea unor soluții pentru înlocuirea cromaziilor de plumb.
- 37 Din cele ce precedă rezultă că, fără a fi necesar să se examineze admisibilitatea primului motiv, acesta trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv

– Argumentația părților

- 38 Prin intermediul celui de al treilea motiv, care trebuie examinat înaintea celui de al doilea, Comisia susține, printr-un prim aspect al acestuia, că Tribunalul nu a ținut seama, în întregul său raționament și în special la punctele 86, 97 și 98 din hotărârea atacată, de faptul că decizia în litigiu constituia o autorizare parțială a anumitor utilizări ale cromaziilor de plumb pentru care se constata că lipseau alternative viabile, iar nu o autorizare pentru toate utilizările vizate în cerere. Decizia în litigiu nu ar acorda o autorizație decât în ceea ce privește utilizările pentru care nu era disponibilă nicio alternativă.
- 39 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al treilea motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a considerat că condițiile enunțate în decizia în litigiu evidențiau că indisponibilitatea alternativelor nu fusese constatată în mod corespunzător. Comisia apreciază că ar trebui să fie posibilă delimitarea domeniului de aplicare al autorizației pe baza unor criterii obiective și definirea utilizărilor autorizate prin raportare la funcționalitățile solicitate, astfel cum s-a procedat la articolul 1 alineatul (3) literele (d) și (e) din decizia în litigiu. Aceasta susține că nu a delegat autorităților competente misiunea discreționară de a evalua alternativele și că niciun fragment din decizia menționată nu poate fi înțeles în acest sens. A confunda limitarea domeniului de aplicare al unei autorizații cu nerealizarea evaluării alternativelor sau a nu admite că statele membre pot îndeplini sarcini de control al conformității și al verificării în cadrul unui sistem de autorizare a unei anumite substanțe ar însemna să se ignore repartizarea competențelor prevăzută de Regulamentul REACH și ar putea avea consecințe nefaste asupra sănătății umane și asupra mediului.
- 40 Regatul Suediei, Regatul Danemarcei și Republica Finlanda, precum și Parlamentul solicită respingerea pe fond a celui de al treilea motiv de recurs, Regatul Danemarcei susținând în plus că este inadmisibil.

– *Aprecierea Curții*

- 41 Prin intermediul celui de al treilea motiv, Comisia impută Tribunalului că a interpretat greșit decizia în litigiu întrucât a considerat, la punctele 86, 97 și 98 din hotărârea atacată, pe de o parte, că autoriza toate utilizările vizate în cerere, în condițiile în care aceasta nu elibera decât o autorizație parțială, și, pe de altă parte, că nu își finalizase evaluarea privind indisponibilitatea alternativelor, în conformitate cu articolul 60 alineatul (4) din Regulamentul REACH.
- 42 În primul rând, trebuie să se observe că în cuprinsul niciunui dintre punctele citate Tribunalul nu a considerat, contrar celor susținute de Comisie, că decizia în litigiu autoriza toate utilizările vizate în cerere. Interpretând articolul 1 alineatele (1) și (2) din această decizie la punctul 97 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat, dimpotrivă, că „faptul de a arăta că utilizarea cromaziilor de plumb în discuție în speță este limitată numai la cazurile în care performanța substanțelor care conțin acești cromazi este cu adevărat necesară echivalează cu a declara că, de fiecare dată când se identifică o soluție alternativă, utilizatorul din aval ar trebui să se abțină de la utilizarea cromaziilor de plumb în discuție în speță”. În consecință, primul aspect invocat în susținerea celui de al treilea motiv de recurs nu corespunde situației de fapt.
- 43 În al doilea rând, este adevărat că Tribunalul a considerat că Comisia nu a efectuat o examinare suficientă a alternativelor. Pentru a ajunge la această concluzie, Tribunalul a apreciat, la punctul 81 din hotărârea atacată, că articolul 60 alineatul (4) din Regulamentul REACH nu permite Comisiei să adopte o decizie de autorizare pe baza unor simple ipoteze, fapt care nu este contestat de Comisie în cadrul prezentei proceduri de recurs. În continuare, acesta a prezentat, în special la punctele 97 și 98, vizate de Comisie, considerațiile care l-au determinat să concluzioneze că aceasta din urmă nu reușise să iasă din starea de incertitudine în care se afla în ceea ce privește disponibilitatea alternativelor.
- 44 În această privință trebuie să se arate, *primo*, că, la punctul 97 din hotărârea atacată, Tribunalul a interpretat în acest sens faptul că, la articolul 1 alineatele (1) și (2) din decizia în litigiu, Comisia a limitat în mod formal autorizarea utilizării cromaziilor de plumb în cauză numai la cazurile în care această utilizare era necesară. Deși instituția menționată critică această interpretare și susține că nu a acordat decât o autorizație restrânsă pentru anumite utilizări, este totuși necesar să se arate că restricția care figurează la articolul 1 alineatul (1) și (2) din decizia respectivă nu este cu adevărat o restricție întrucât se limitează la a aminti una dintre condițiile generale de autorizare a unei substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită prevăzute la articolul 60 alineatul (4) din Regulamentul REACH și că, în consecință, nu este posibil să se definească domeniul de aplicare al acestei restricții.
- 45 *Secundo*, Tribunalul a statuat, la punctul 98 din hotărârea atacată, că articolul 1 alineatul (3) litera (d) din decizia în litigiu exprima aceeași incertitudine a Comisiei, în măsura în care impunea utilizatorilor din aval ai titularului autorizației să furnizeze ECHA, până cel târziu la 30 iunie 2017, informații cu privire la caracterul adecvat și la disponibilitatea alternativelor, justificând în mod detaliat necesitatea de a utiliza substanțele în cauză. Astfel, această prevedere echivalează cu a solicita utilizatorilor din aval să furnizeze informații suplimentare pentru a aprecia condiția indisponibilității alternativelor pentru utilizările avute în vedere, după ce aceste utilizări au fost autorizate de Comisie. Or, articolul 60 alineatul (4) din Regulamentul REACH nu permite Comisiei să autorizeze utilizarea unei substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită dacă o altă substanță adecvată poate fi substituită acesteia. În consecință, Comisia nu poate acorda o asemenea autorizație înainte să fi constatat în mod corespunzător lipsa unei alternative.
- 46 Din cele ce precedă rezultă că Tribunalul a statuat în mod întemeiat că Comisia nu și-a îndeplinit obligația care îi revenea de a verifica indisponibilitatea alternativelor pentru diferitele utilizări ale cromaziilor de plumb avute în vedere. Al doilea aspect invocat în susținerea celui de al treilea motiv de recurs trebuie, așadar, înlăturat.

47 Rezultă că, fără a fi necesar să se examineze admisibilitatea sa, acest al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

– Argumentația părților

48 Comisia susține că Tribunalul s-a înșelat, în special la punctele 86, 90 și 96 din hotărârea atacată, cu privire la întinderea controlului pe care trebuie să îl exercite asupra evaluării fezabilității tehnice și economice a alternativelor. Tribunalul s-ar fi substituit Comisiei în ceea ce privește evaluarea comparativă a considerațiilor sociale, economice și tehnice, făcând abstracție de puterea de apreciere de care dispune aceasta.

49 Tribunalul ar fi apreciat la punctele 86 și 90 că pentru Comisie se menținea o incertitudine cu privire la lipsa unor alternative și că aceasta și-ar fi încălcat, în consecință, obligația de diligență. Or, o astfel de incertitudine nu ar reieși din decizia în litigiu, care, dimpotrivă, ar indica în mod clar că Comisia alesese în mod discreționar să aplice un prag care presupunea că substanțele alternative nu prezentau o performanță tehnică inferioară, iar apoi a considerat că nicio alternativă nu atingea acest prag. Tribunalul ar fi considerat că putea identifica o incertitudine și, în consecință, ar fi imputat Comisiei o lipsă de diligență întrucât nu a făcut distincție între aceste două faze. Or, ar fi imposibil să se evalueze fezabilitatea tehnică a unei alternative fără a decide în mod discreționar nivelul de pierdere a performanței care poate fi considerat acceptabil.

50 Acesta este motivul pentru care evaluarea alternativelor ar ține de un control al erorii vădite, astfel cum Tribunalul ar fi statuat de altfel, în mod întemeiat, la punctele 246 și 248 din Hotărârea din 4 aprilie 2019, ClientEarth (T-108/17, EU:T:2019:215). Or, în hotărârea atacată, Tribunalul nu ar fi constatat nicidecum că Comisia a săvârșit o astfel de eroare vădită în stabilirea nivelului acceptabil de pierdere a performanțelor tehnice sau în evaluarea în raport cu acest prag a alternativelor disponibile.

51 Regatul Suediei și Regatul Danemarcei, precum și Parlamentul solicită respingerea celui de al doilea motiv de recurs ca inadmisibil. În orice caz, acestea consideră, la fel ca Republica Finlanda, că acest motiv nu este întemeiat.

– Aprecierea Curții

52 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Comisia susține că Tribunalul s-a înșelat, în special la punctele 86, 90 și 96, cu privire la puterea de apreciere de care dispune Comisia în temeiul articolului 60 alineatul (4) din Regulamentul REACH în stabilirea pragului pentru pierderea performanțelor tehnice și, prin urmare, cu privire la intensitatea controlului jurisdicțional pe care trebuie să îl exercite asupra deciziilor acesteia adoptate în temeiul dispoziției menționate.

53 În primul rând, trebuie să se constate că punctul 86 din hotărârea atacată nu conține nicio afirmație de ordin general referitoare la puterea de apreciere de care ar dispune Comisia în stabilirea pragului pentru pierderea performanțelor tehnice. În schimb, Tribunalul a criticat aprecierea Comisiei cu privire la condiția legată de lipsa unor alternative. Comisia ar fi acordat prematur autorizația, înainte să fi finalizat în mod corespunzător examinarea acestei condiții. Respectivul punct 86 cuprinde, așadar, numai o apreciere a faptelor pe care Curtea nu are, în principiu, competența de a o controla în cadrul unui recurs.

54 O asemenea afirmație nu reiese nici din cuprinsul punctelor 90 și 96 din hotărârea atacată. Astfel, la punctul 90 din hotărârea atacată, Tribunalul s-a limitat la a arăta că, potrivit uneia dintre părțile interesate din procedura de consultare publică, se putea concluziona că, în anumite condiții, erau

disponibile pe piața Uniunii alternative pentru toate utilizările vizate în cererea de autorizare. De asemenea, la punctul 96 din această hotărâre, Tribunalul a statuat numai că din considerentele (8), (9) și (12) ale deciziei în litigiu reieșea că, la data acestei decizii, Comisia avea încă îndoieli cu privire la lipsa unor alternative fezabile din punct de vedere tehnic pentru toate utilizările vizate de cerere. În consecință, niciunul dintre aceste două puncte din hotărârea atacată nu este afectat de eroarea de drept invocată.

- 55 Presupunând că Comisia a înțeles să invoce o denaturare a faptelor de către Tribunal, din dosarul prezentat Curții reiese cu claritate că o asemenea critică nu este întemeiată. Astfel, critica menționată este contrazisă de înscrisurile din dosar și în special de însăși decizia în litigiu. În această privință, așa cum s-a arătat la punctele 44 și 45 din prezenta hotărâre, este evident că această decizie evidențiază starea de incertitudine persistentă în care se afla Comisia în ceea ce privește indisponibilitatea alternativelor.
- 56 În sfârșit, admitând că decizia în litigiu poate fi considerată întemeiată pe aplicarea de către Comisie a unui prag de valoare zero pentru pierderea performanțelor tehnice, aceasta ar afecta decizia respectivă de nelegalitate întrucât pornește de la o interpretare a articolului 60 din Regulamentul REACH cu totul contrară finalității înseși a acestuia din urmă. Astfel, după cum reiese în special din considerentele (4), (12), (70) și (73), precum și din articolul 55 din regulamentul menționat, acesta urmărește să favorizeze înlocuirea substanțelor care prezintă motive de îngrijorare deosebită cu alte substanțe adecvate. Or, a decide, în principiu, că înlocuirea trebuie efectuată fără nicio diminuare a performanței nu numai că înseamnă a adăuga o condiție neprevăzută de regulamentul menționat, ci este de natură să împiedice această înlocuire și, în consecință, să priveze același regulament de o mare parte a efectului său util.
- 57 În al doilea rând, trebuie amintit că Tribunalul a reținut că Comisia nu a efectuat examinarea indisponibilității alternativelor și că, prin urmare, autorizația nu putea fi acordată în mod valabil. Or, nu se poate imputa Tribunalului că s-a substituit Comisiei pentru evaluarea alternativelor din moment ce acesta s-a întemeiat, dimpotrivă, pe evaluarea acestor soluții efectuată de Comisie, astfel cum reiese din decizia în litigiu, și pe incertitudinile persistente cu privire la lipsa unor alternative care reies din aceeași decizie.
- 58 Prin urmare, fără a fi necesar să se examineze admisibilitatea sa, al doilea motiv de recurs trebuie înlăturat.
- 59 Din cele ce precedă rezultă că concluziile recursului prin care se solicită anularea hotărârii atacate trebuie respinse.

Cu privire la concluziile, prezentate cu titlu subsidiar, prin care se solicită menținerea provizorie a efectelor deciziei în litigiu

– Argumentația părților

- 60 Comisia admite că a apărut în fața Tribunalului o poziție eronată cu privire la efectele juridice ale anulării deciziei în litigiu, susținând că anularea acestei decizii ar avea drept consecință interzicerea introducerii pe piață a substanțelor în cauză. Acest raționament ar fi fost reluat de Tribunal și de celelalte părți în litigiu.
- 61 Or, articolul 56 alineatul (1) din Regulamentul REACH ar prevedea un regim tranzitoriu în care un solicitant poate introduce pe piață substanța pentru care a solicitat autorizația până în momentul în care Comisia adoptă o decizie cu privire la cererea sa de autorizare. Astfel, anularea acestei decizii ar avea drept consecință restabilirea situației juridice existente înainte de adoptarea sa, și anume regimul

tranzitoriu în care este autorizată introducerea pe piață a substanței. Anularea cu efect imediat a deciziei menționate ar produce, așadar, efecte contrare scopului în vederea căruia Tribunalul a refuzat menținerea provizorie a efectelor deciziei anulate, și anume protecția sănătății umane.

- 62 De asemenea, Comisia solicită Curții să abroge punctul 2 din dispozitivul hotărârii atacate și să dispună menținerea efectelor deciziei în litigiu, în interesul securității juridice și al protecției sănătății umane.
- 63 ECHA declară că susține aceste concluzii ale Comisiei.
- 64 Regatul Suediei, Regatul Danemarcei și Republica Finlanda solicită Curții respingerea acestor concluzii.

– Aprecierea Curții

- 65 Unicul motiv prezentat în susținerea concluziilor subsidiare ale recursului este întemeiat pe eroarea de drept pe care Tribunalul ar fi săvârșit-o la punctul 112 din hotărârea atacată în ceea ce privește efectele anulării pe care acesta a pronunțat-o.
- 66 Tribunalul a statuat la acest punct că anularea cu efect imediat a deciziei de autorizare l-ar împiedica pe solicitant, DCC Maastricht, să comercializeze în continuare pigmentii în cauză și că, în cazul în care o astfel de anulare ar putea avea consecințe negative grave pentru societatea respectivă, ea se justifică prin preocuparea de a proteja sănătatea umană de efectele acestor substanțe periculoase.
- 67 Însă, în împrejurările speței, anularea pură și simplă a deciziei în litigiu a avut ca efect, dimpotrivă, autorizarea DCC Maastricht să continue comercializarea pigmentilor în discuție până la adoptarea de către Comisie a unei noi decizii, așa cum a preconizat vicepreședinta Curții în Ordonanța privind măsurile provizorii din 21 noiembrie 2019, Comisia/Suedia (C-389/19 P-R, nepublicată, EU:C:2019:1007, punctul 60). Astfel, autorizațiile în cauză fuseseră acordate printr-un regulament anterior, și anume Regulamentul nr. 125/2012, până la 21 mai 2015.
- 68 Or, în temeiul dispozițiilor coroborate ale articolului 56 alineatul (1) litera (d) și ale articolului 58 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul REACH, utilizările deja autorizate sunt permise după data expirării autorizării lor până la soluționarea noii cereri de autorizare, cu condiția ca aceasta să fi fost prezentată cu cel puțin 18 luni înainte de data expirării autorizăției. DCC Maastricht, care a solicitat o nouă autorizație în termenul prevăzut, a beneficiat de acest regim tranzitoriu până la adoptarea deciziei în litigiu și, prin urmare, a recâștigat beneficiul acestuia ca urmare a anulării cu efect imediat a respectivei decizii.
- 69 Rezultă că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept la punctul 112 din hotărârea atacată prin faptul că nu a luat în considerare normele tranzitorii prevăzute la articolul 56 alineatul (1) litera (d) și la articolul 58 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul REACH. Întrucât concluziile prezentate cu titlu subsidiar de Comisie sunt întemeiate, se impune anularea punctului 2 din dispozitivul hotărârii atacate.

Cu privire la litigiul principal

- 70 Conform articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aceasta poate, atunci când anulează hotărârea Tribunalului, să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul, atunci când acesta este în stare de judecată.
- 71 Această situație se regăsește în prezenta cauză. Prin urmare, trebuie să se examineze cererea de menținere a efectelor deciziei anulate prezentată de Comisie în fața Tribunalului și reînnoită în fața Curții.

- 72 Potrivit articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Curtea poate indica, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele actului anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile. Pentru a exercita competența pe care i-o conferă acest articol, Curtea ia în considerare respectarea principiului securității juridice și a altor interese publice sau private (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 septembrie 2012, Parlamentul/Consiliul, C-490/10, EU:C:2012:525, punctul 91, Hotărârea din 22 octombrie 2013, Comisia/Consiliul, C-137/12, EU:C:2013:675, punctul 81, Hotărârea din 24 iunie 2014, Parlamentul/Consiliul, C-658/11, EU:C:2014:2025, punctele 90 și 91, precum și Hotărârea din 7 septembrie 2016, Germania/Parlamentul și Consiliul, C-113/14, EU:C:2016:635, punctul 83).
- 73 Astfel cum s-a arătat la punctul 67 din prezenta hotărâre, anularea deciziei în litigiu are ca efect prelungirea duratei autorizării pigmentilor în cauză până la 21 mai 2015. Or, decizia în litigiu restrângea în anumite privințe utilizarea acestor substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită. Astfel, articolul 1 alineatul (3) litera (c) din aceasta limita la 2 100 de tone pe an cantitatea de sulfocromat galben de plumb și la 900 de tone pe an cantitatea de cromat molibdat sulfat roșu de plumb care pot fi introduse pe piață de titularul autorizației pentru utilizările autorizate. De asemenea, în temeiul articolului 2 alineatul (2) din această decizie, perioada de revizuire prevăzută la articolul 60 alineatul (9) litera (e) din Regulamentul REACH în ceea ce privește două utilizări specifice a doi pigmenti ai cromatului de plumb, și anume utilizarea profesională a vopselelor pe suprafețe metalice sau utilizarea profesională a preamestecurilor și a precompușilor solizi sau lichizi de culoare care conțin pigmenti în vederea aplicării marcajului rutier termoplast, ar fi expirat după 21 mai 2019 dacă decizia în litigiu nu ar fi fost anulată sau dacă efectele sale ar fi fost menținute. Astfel, titularul autorizației nu prezentase în termenul prevăzut cererile de reexaminare pentru aceste utilizări specifice.
- 74 Din cele ce precedă rezultă că respingerea cererii de menținere a efectelor deciziei în litigiu ar crește riscul de producere a unui prejudiciu grav și ireparabil pentru sănătatea umană și pentru mediu. În consecință, trebuie să se dispună menținerea efectelor acestei decizii până la pronunțarea din nou de către Comisie cu privire la cererea de autorizare prezentată de DCC Maastricht.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 75 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acest regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Or, deși Comisia este, în esență, partea care a căzut în pretenții în prezenta procedură, nici Regatul Suediei și niciunul dintre intervenienții în susținerea acestuia din urmă nu au solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată și nici a cheltuielilor de judecată efectuate de ECHA, care a intervenit în susținerea acesteia din urmă. În consecință, trebuie să se decidă că fiecare parte și intervenient suportă propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii de recurs.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

- 1) Anulează punctul 2 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 7 martie 2019, Suedia/Comisia (T-837/16, EU:T:2019:144).**
- 2) Respinge în rest recursul.**
- 3) Menține efectele Deciziei de punere în aplicare C(2016) 5644 final a Comisiei din 7 septembrie 2016 de autorizare a anumitor utilizări ale sulfocromatului galben de plumb și ale cromatului molibdat sulfat roșu de plumb în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului până la pronunțarea din nou de către Comisia Europeană cu privire la cererea de autorizare prezentată de DCC Maastricht BV.**

- 4) Comisia Europeană, Regatul Suediei, Regatul Danemarcei, Republica Finlanda, Parlamentul European și Agenția Europeană pentru Produse Chimice (ECHA) suportă propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii de recurs.**

Semnături